

Často mi vyprávěl o válce, byl to hrdina z Alžírsku. Původně tam nechtěl. Říkal, že tam nakonec odjel za kamarády. Bral to jako útěk. Možnost prožít dobrodružství. Byl tak mladý... Ve skutečnosti poslechl stát, stejně jako ostatní. Bylo to pro něj nejtvrdší, ale zároveň nejkrásnější životní období. Díky nekonečnému pocitu svobody, který konečně zažíval. I když byl daleko od všeho, poprvé se necítil sám. Armáda si ho vzala pod křídla a udělala z něj vojáka.

V Alžírsku, hlavně na pomezí Sahary, se mohlo stát cokoli. Jako tenkrát, jak vyprávěl, když se vinou nedostatku munice musel prát holýma rukama s chlapem z Národní osvobozené fronty. Jeho četa měla za úkol sledovat nepřátelskou skupinu postupující ke strategickému bodu. Museli proniknout dunami naprosto neslyšně... Což bylo nemožné. Jeden bažant začal vykřikovat: „Já jsem z Dunkerque! Na tu jejich poušť se můžu vykašlat!“ Otec ho okřikl: „Mlč!“ Jenže bylo pozdě. Slyšeli je. Okamžitě následoval útok. Francouzi neměli pušky – jednalo se o průzkumnou misi. Jeden z povstalců se vrhnul na Tatínka. Tomu se naštěstí podařilo se včas a bez zranění vrhnout k zemi. Do písku! Ten druhý skočil za ním. Nad nimi stěly jen svištěly. Prali se jako lvi. Dokonce i zuby! Po pár minutách se Tatínkovi podařilo nepřítele sevřít. Uškrtil ho. Šmytec. Po návratu do Paříže se od francouzského státu žádného uznání nedočkal. Sám si musel sepsat vlastní legendu a je na nás jí věřit, nebo ne.

Vystrašený a s obdivem jsem se ho ptal, jestli málem umřel.

„No jo! Kdybys věděl... Tenkrát jsme neměli na vybranou.“

Vzal mě pevně kolem ramen a usmál se. Na službu v armádě nakonec přece jen vzpomínal v dobrém.

„Je škoda, že už se nechodí na vojnu. Až budeš starší, měl by ses dobrovolně přihlásit. Vojna je ta nejlepší máma na světě.“

Samozřejmě jsem souhlasil.

V Mortagni, stejně jako ve všech kouzelných královstvích, byli i vlci. Otec mi říkal, že jich zachránil celé desítky tím, že je vysadil do svých lesů, kde můžou svobodně žít. Mohutní, černí vlci s lesklými tesáky, ostrými jako dýky. Víc vám je popisovat nemusím. Bylo mi pět nebo šest, hypnotizovali mě a zároveň děsili. Snil jsem o tom, že nějakého uvidím. Ale do lesa jsem nemohl bez Tatínka. S ním mi naopak nic nehrozilo.

„Kolem půlnoci napni uši,“ říkával mi. „Uslyšíš, jak vyjí, a s trochou štěstí nějakého zahlédneš u domu.“

Alfa samce pokřtil Wolfie. Byl to ten nejúctyhodnější kus, jeho nejmilejší. Ohromné zvíře s namodralou srstí. Všichni tvrdili, že to není pravda. Že v tomhle kraji žádní vlci nejsou.

Jednou v noci jsem z okna Wolfieho zahlédl. Potichoučku se přikradl k zámku. Jeho žluté oči zářily do tmy. Zastavil se před prosklenými dveřmi do jídelny.

Spěšně jsem seběhl ze schodů, abych ho viděl zblízka, ale než jsem se ke dveřím dostal, zmizel, rozplynul se ve tmě.

Druhý den jsem o tom povídal otcí.

„Vidíš, říkal jsem ti to...“

Matka jen pokrčila rameny.

Začátkem léta jsme s Tatínkem nadlouho zastavovali u jezera a obdivovali kachny. Psi se koupali; kocour Gaston je pozoroval ze břehu, my tam stáli, Tatínek vyprávěl a já poslouchal. Jeho život byl plný filmových hvězd, byznysmenů, zločinců, bankéřů a žen. A to nepočítám kolem šedesáti zaměstnanců, kteří se starali o jeho kariéru a nemovitosti.

Otec často své tirády zakončoval větou, ze které si udělal fetiš:

„Už si nepatřím, miláčku. Jsem Alexandre Delval. A nic jiného.“

Pohledem se přitom ztrácel kdesi za obzorem.

Pokaždé, když se objevil, vypukl svátek. Všechno se rozsvítilo. Prostíraly se stoly. Objednaly se ohromné kusy hovězích žeber a opékaly se na obřím grilu. Na sněhobílých ubrusech stály křišťálové sklenky, šampaňské teklo proudem, hosté se jen hrnuli. Hudba stoupala k nebi a unášela s sebou lidská těla. Skákalo se do bazénů. Psi běhali po parku, děti, které jsem neznal, se mnou hrály fotbal. Léto jako by trvalo celá staletí.

Maminka mu vždycky hlídala místo u stolu. A veliký Alexandre Delval se procházel mezi pozvanými hosty jako na svatbě, s každým osobně prohodil pár slov, věnoval mu

úsměv. Někdy si vzal mikrofon a přednesl improvizovaný projev, jímž nadchl posluchače. Lopatky čekajícího vrtulníku se zatím otáčely, všude poletoval prach.

Vzpomínám si, jak jednou musel rychle odletět do Paříže, kde měl hrát v divadle.

„Užijte si to tu beze mě. Já musím jít vydělávat peníze pro svého syna.“

Stiskl v náruči Gastona, psy i matku. A na měsíc zmizel. Dům zase upadl do ticha a apatie. Když přišel podzim a začalo se mi stýskat, díval jsem se v televizi na reprízy jeho filmů. Maminka mi ho předávala v telefonu, nic mi neudělalo větší radost, než na druhém konci linky slyšet jeho chruplavý hlas.

Na Vánoce se vracíval s kufry plnými peněz a dárků. Když mi bylo devět, přišel určitý zlom. Hned po Vánocích jsem onemocněl. Chytil jsem pěkné svinstvo – mononukleózu. Vůbec jsem nechápal, co se to se mnou děje. Byl jsem strašně unavený, měl jsem horečky a angínu. Musel jsem brát léky proti bolesti a hodně odpočívat. Po objevení prvních příznaků jsem tímhle způsobem strávil tři nebo pět týdnů. Byl jsem vyčerpaný. Dokázal jsem jenom spát. Mnohem později jsem se dozvěděl, že mononukleóze se také říká „nemoc z polibků“. Nakazila mě matka.

Pak se všechno ještě zhoršilo, našli mi zápal plic. Po jedné či dvou návštěvách lékaře v Mortagni už matka dál neváhala. Bylo potřeba mě poslat do nemocnice do Paříže. Strávil jsem několik týdnů v pokoji s bledě zeleně vyma-

lovanými stěnami, který páchl po dezinfekci a zatuchlém hadru na podlahu. Nic jsem nejedl, celkově jsem slábl. Prodělal jsem i záchvat křečí. Tatínek byl v té době na natačení, ale Maminku i lékaře ujišťoval, že to není nic vážného. Přitom jsem celou dobu jenom kašlal a kašlal. Měl jsem čtyřicítky horečky. Po čele mi tekla pot, hnilobně jsem zapáchal. Každý den mi převlékali postel. Jednoho dne za mnou přišli nemocniční klauni, prý mě rozptýlit a znovu přimět k úsměvu. Červenými nosy, fialovými parukami a ohromnými lacláči mě rozesmutnili tak, že jsem se dal do pláče. Musel zasáhnout zdravotnický personál a vyhodit je. Matka byla zklamaná, měla za to, že to byl dobrý nápad. Chudinka pro mě dělala, co mohla. Pořád ji vidím, jak sedí sama u mé postele. Myslím, že samým trápením i zhubla.

Otec si mohl říkat, co chtěl, lékaři si o mě dělali starosti. Podvědomě jsem to vycítil. Zajímalo mě jediné, jestli se za mnou přijde podívat Tatínek. Dennodenně jsem se na to Maminky ptal. A ona pokaždé sklopila oči. A pak, jednou ráno, když už jsem ho nečekal, jsem ho uviděl na chodbě za prosklenou stěnou.

V náruči nesl plyšového medvěda.

„Ty nesmíš stonat, synku. Jsi chlap,“ řekl a předal mi plyšáka.

Něžně mě políbil. Za čtvrt hodiny už byl zase pryč.

Od svého asistenta se dozvěděl, že Gaston onemocněl. Prikázal, aby kocoura z Mortagne okamžitě transportovali helikoptérou do Paříže.